

Владика Методије богослужио у Ђурђевим Ступовима

На Духовски уторак, 22. јуна 2021. године, Његово Преосвештенство Епископ диоклијски и изабрани будимљанско-никшићки г. Методије служио је свету архијерејску Литургију у катедралном манастиру Епархије, Ђурђевим Ступовима.

Обраћајући се сабранима речју архипастирске беседе, Владика се осврнуо на један део из Јеванђеља који му, како је казао, често заокупља мисао, како је, када је први пут Христос срео Петра, Симона рибара тада, ушао у његову лађу непозван: – Осим што је непозван ушао у лађу непозван, Он је почео и да командује Симону рибару, да му говори да изведе лађу у дубоку воду и да баци мрежу, иако је Петар са својом браћом цијелу ноћ ловио и ништа није уловио. Петар, кад је Христос ушао у његову лађу, непозван, странац, умјесто да му каже да он зна овај посао боље од Њега, цијели живот се њим бави, да Га замоли да напусти лађу, он Га је послушао. Послушао Га је, вјероватно, зато што је у Њему видио нешто што није видио у другим људима. Иако је цијелу ноћ ловио узалудно, истог трена је изашао у дубоку воду, бацио мреже и напунио их и од тада је постао апостол, послушавши Христа, послушавши глас Божји и одазвавши се ономе што је Бог за њега припремио.

– Бог увијек човјеку оставља слободу кад му уђе у живот као што је ушао Симону Јонином, рибару, да он одлучи да ли ће да прихвати тај позив, да Га препозна као Бога Који га призива на неки животни пут или ће да Га одбије. Бог је дао тај највећи дар људском роду – слободу, јер Он не жели воштане

фигуре које се клањају, које говоре јесте, тако је, у праву сте, него жели личности, жели људе зреле, који доносе своје одлуке, узимају крст свој на плећа и носе га трпељиво. То што је урадио Симон Јонин, а последњи апостол Петар, је образац хришћанског живота и модел како сви ми, када у животу сретнемо и препознамо прст Божји, треба на исти начин као апостол Петар да поступимо, беседио је владика Методије који је изразио радост што је учествовао у евхаристијском сабрању у манастиру Ћурђевим Ступовима, додавши да је срећан што је свој живот, као и сви који су се сабрали на богослужењу, дао у руке Божје:

– Срећан сам што сам свој живот, да тако кажем, децентрализовао у смислу да нисам ја центар свијета, ни мој его, односно, треба да се трудим да такав будем и да усели Дух Свети у душе наше, да Он кормилари нашим животом, као што је кормиларио лађом Петровом Христос кад је у њу ушао. Ми, поред свега овога што пролази у обличју овога свијета и видимо како се све око нас тресе и распада, имамо потребу да се ухватимо за нешто што је стамено, што је тврдо, истинито, исто је и непромјењиво, јуче и данас и сјутра, зато је истинито, јер је исто, да се, за нешто усидримо и укотвимо и онда трагамо за тим непролазним, трагамо за Богом. У ствари, питање је ко за ким трага, да ли ми трагамо за Богом или Бог трага за нама кроз цијелу људску историју. Истина је та да је Божја иницијатива и да је Он тај Који трага за нама и Који нам се јавља и Који нам се даје. То нам говори и ова перикопа јеванђелска коју сам поменуо на почетку, кад је Он ушао код Симона Јониног који Га није ни познавао. Тако исто и ми треба да уселимо Христа Који ће да кормилари нашим животом, да се препустимо Њему, да нас Он води и да се тиме, уселивши се Он у нас, као што каже апостол Павле, не живимо више ми него живи Христос у нама. То је једини и истински хришћански пут, кроз све вјекове, којима су ишли наши преци, почевши од Светих апостола и њихових ученика до свих наших предака и Светих Божјих људи, угодника и витезова духа до данашњег дана. Другог пута не постоји. Помолимо се Богу да се Дух Свети усели у душе наше, понајвише због тога да нам охрабри наша срца, јер, засигурно, једино што је потребно онима који иду за Христом јесте храброст. Заснивати свој живот на Христу у овом вијеку и у овом свијету, а не заснивати га на новцу, на положајима и другим облицима овоземаљске моћи је изузетно храбро. Немојте се варати да не треба храбрости да би се ишло за Христом, да би се живјело истинским хришћанским животом и да би се свој живот ставио у руке Христове, Који ће да кормилари и води нас тамо гдје Он мисли да треба и да буде од нас оно што Он мисли да треба да буде. Само тим мирним, смиреним препуштањем себе Христу ми ћемо спасити не само себе, него и друге људе и наше ближње.